

A kertész (mese néhány tanúlsággal)

Hol volt, hol nem volt, jaj, de régen volt!... valahol élt egy kezdő és eléggé ügyetlen kertész. Egy szép napon ez a fiatal kertész sétált egy gyönyörű kert mellett és, mivel látta, hogy nyitva volt a kapuja, nem tudott ellenállni a kíváncsiságnak és bement, hogy megismerje. Miközben ide-oda ballagott a kertben, egyszer csak észrevett a rengeteg különböző fa, virág, növény, bokrok között a nap alatt tündöklő gyönyörű szép, fiatal, egészséges és élettől duzzadó fácskát, Ágain, a zöld és friss levelek között kezdtek bimbózni az első színes és illatos virágok... Azonnal megeszerette és tudta, hogy ez és nem másik lesz az ő első fácskája, az egyetlen minden más fa között, melyek a kertben pomáztak. Azzal töltötte a napjait, hogy nézegette a fácskát, gyönyörködött benne, csodálkozott, ahogyan remegtek a levelei és színekben és mámorító illatával pompáztak a virágjai. De különböző és még nem egészen tisztázott körülmények következtében, nem telt el sok idő ahhoz, hogy a kertésznek, bár akarata ellenére, el kellett távoznia a kertből és ezáltal kénytelen magára hagyni a fácskáját. Háta mögött bezáródott a kertnek a kapuja, és ő kezdett vándorolni a világ körül. Vándorútján sok más kertet fedezett fel, minden fajta növényt, bokrokat, kisebb és nagyobb fákat, de mégsem felejtette azt, amelyt szeretett és az övé volt.

Múltak az évek, egymásután haladt el mellette számlálhatatlan tél és tavasz, míg majdnem egy egész élet céltalan vándorlás után, a kertész sorsa újra vitte őt arra az útra, amely valaha az első kertre vezetett. És akkor, úgy mint a messzi múltban, most is látta, hogy a kert kapuja nyitva állt, így tehát, kételkedés nélkül bement a kertbe. Egykettőre meglátta az első fácskáját, amely természetesen ma már, az idő múlásával dacoló és az eget ostromoló lombos érett fa lett. És azonnal azt is észrevette, hogy a fa, az ágai ringásával és virágai mosolyával értésére akarta adni, hogy szintén felismerte őt, a régi, első kertészét, és hogy mennyire örül visszatérésének. Azt is látta, hogy bizony, a fa régóta várt valakire, aki figyel rá és öntözi, óvni, kényesztetni fogja. Így hát, a kertész, aki már nem volt kezdő sem annyira ügyetlen, boldogan maradt az egyetlen fácskájával, hogy végre együtt, fa és kertész, járassák végig az útjukat és teljesítsék közös sorsukat...

Tanúlságok: 1/ A még kicsi palánta, a már fiatal és erős fácska, végül érett lombos fa, mind ugyan az a fa, és ezért a kertész felismeri és ugyanúgy szereti őt élete minden egyes szakaszán. 2/ A fa egy egész, ezért nem szükséges szétválasztani a virágokat a levelektől, a törzset a a gyökereitől, "ezt szeretem, am azt nem". Minden egyes levélben, virágban, kéreg darabján jelen van az egész fa. És a fa növekedésében és dinamizmusában, ahogyan az ég felé emelkedik, vagy a földből magába szívja mind azt, ami szükséges a tápláló nedvenek. És a levelekkel teli ágaiban, amint füttyülnek a széllel, nézik a napot és táncolnak az eső alatt. A fa egy egész, valami teljes és oszthatatlan, így szereti a kertész. 3/ Nem elég gyönyörködni benne. Nem lehet boldog a kertész egymagába, mert a fának szüksége van a kertésznek és a kertésznek szüksége van a fának. A kertész öröme a fa örömében rejlik és fordítva is igaz. A fa öröme és bódogsága a kertész örömétől és bódogságától táplálkozik. Hogy lehetne boldog a kertész, ha a fája szárad és hervad? És hogy ne hervadna és száradna a fa, ha a kertész már nem mosolyog, már nem lel örömet, amikor öntözi, óvni, kényesztetni kellene őt?

Összefoglalva:

A boldogsággal kapcsolatban azt gondolom, hogy a “boldog akarok lenni” egy hamis és csalóka kiindulópont azért, mert legtöbbször csak egy illúzió kielégítési szándék, egy vágy, ami azért mert tünékeny, egy elvetett álmok és kiábrándulásokkal teli bizonytalan jövőben torkollik. Épp ezért, a boldogság nem a “akarok boldog lenni”-ben alapul, hanem élni úgy, hogy a másikban mindig ragyogjon az a mosoly, amely boldoggá tesz minket.

A szeretetnek (szerelemnek) kellene az önzőség ellenkezője lennie. Aki önző a boldogságra hivatkozik, de valójában csak a saját örömet, élvezetét keresi, viszont így a legvárhatóbb az, hogy sose fogja megtalálni. Mindekinek a boldogsága a másik boldogságától, örömétől, lelki harmóniától függ, ha nem így van, akkor már nem szeretet sem szerelem, hanem a legjobb esetben csak egy torz és rosszul értelmezett érzés, ami nem hogy épít, hanem rombol. A romboló szeretet-szerelem nem más mint az önmaga szeretet, az önzőség, az a szeretet, amely akarja és követeli a boldogságot saját megelégedésére. A szeretet-szerelem lényege és jellegzetessége az, hogy kifelé vetíti magát és épít, sose rombol, sose árt.

Ha “szeretünk” egy növényt örülünk, boldog leszünk abban a mértékben, ahogyan a növény virágzik, egészségesen növekedik, és épp ezért, ápoljuk őt, öntözzük, a napfényre tesszük, mozgatjuk a tápláló földet és ha kell, megmetsszük vagy permetezzük...

A másik boldogsága az, ami boldoggá tesz minket. Felépíteni a boldogságát annak, akikt szeretünk, az lenne a szeretet-szerelem, és ez nem áldozat, ahogyan sokan hinnék, mert visszaható, hisz a saját boldogságunk a másik boldogságától táplálkozik. Hogyan lehetne boldognak lenni, ha mégsem az, akit szeretünk? És hogyan lehetne nem lenni boldog, amikor látjuk a másik őszinte, teljesen elégedett mosolyát?